

**NA
VLNÁCH
ČASU**

ALI DVOŘÁČKOVÁ

*NA
VLNÁCH
ČASU*

ALI DVOŘÁČKOVÁ

Všetky práva vyhradené. Kopírovanie alebo rozmnožovanie diela alebo jeho častí bez súhlasu autora je trestné.

Autor: © Ali Dvořáčková, 2019

Jazyková úprava: Majka Danihelová

Návrh obálky: Daniel Dianovský

ISBN: 978-80-570-1589-5

Katke, Lubke a Ivke za úplne prvé postrehy, názory a pripomienky.

A všetkým, ktorí sa neskryvajú pred životom.

PROLÓG

Pekelné horúčavy trvali niečo vyše mesiaca a všetci sa modlili, aby konečne skončili. Ani len milosrdný vetrik nezavial, ani blahodarná kvapka dažďa neovlažila popraskanú zem.

Vzduch vrel, zeleň bola vysušená. Úroda na poliach umrela za pomerne krátky čas, dobytok hynul od hladu i od smädu. Rieka, ktorá sa stáčala okolo mestečka, mala koryto bez vody.

Takúto páľavu ľudia ešte nezažili.

Tí, ktorí ako-tak vládali, si vzali svoj skromný majetok a presťahovali sa do lesa, kde dočasne preživali.

V jeden osudný deň sa konalo na námestí nevidané divadielko. Hlavne mladší obyvatelia, znudení pobytom v jaskyniach a medzi stromami, sa tam chceli pobrať, aby si vypočuli rozhodnutie miestnej vrchnosti.

„Veď je to hanba. Skaza pre naše mestečko, pre celú našu krajinu!“ povedal starček vnukovi, ktorý sa taktiež chystal na námestie.

„Ale, starý otec, podžže len so mnou. Mesiac sme odrezaní od sveta. Vysadím ťa na nášho konika, aby si nemusel po svojich.“

„A čo si ty už nadobro osprostel, vnuk môj? Akiste ti tá páľava pomútila zvyšok zdravého rozumu,“ rozohnil sa starček, až mu od hnevu očerveneli uši. „Ty to nevidíš? Samo božstvo nám dáva najavo, že nesúhlasí s tým, čo sa deje. Mali by sme niečo urobiť, zastaviť to. Nie sa ešte nemo prizerat!“

„Čo my tu už zmožeme, starý otec. Kto by počúval naše slabé hlasy?“ Mládenec, plný života, nepoznačený zlom sveta, iba pokýval plecami. Smutne pozrel na svojho starého otca a snažil sa ho povzbudiť. Jemu sa však už nechcelo žiť. Nie v takej páľave, nie v takom svete, kde sa dobro odvďačuje iba zlom.

„Tak či onak, s tým už nič neurobíme. Vrchnosť rozhodla za nás. Nikomu nepomôžeš, keď zostaneš. Ja určite idem. V lese je mi otupno bez

priateľov.“ Mladý muž sa nehrnul do mesta ani tak preto, čo sa tam malo stať, ale chýbal mu mestský život a všadeprítomný hurhaj. Tento osamotený boj o prežitie nebol preňho.

Takto ďaleko od mesta žili vo vyhlbenej diere ako voľakedy ich predkovia. Namiesto strechy zo slamy mali nad hlavou pár suchých konárov s listkami ako ochranu pred dažďom, ktorá ale bola úplne zbytočná. Aj keď sa všetci modlili za dažď, neprichádzal. Aký-taký chládok im poskytovala iba hlina.

„A tak mi vysvetli, načo ta mám ísť? Tí, ktorí všetko môžu, si budú myslieť, že s nimi súhlasím. Opak je pravdou. Plakal by som, ak by som vládol, ale všetky slzy mi slnko vysušilo. Teraz plačem v srdci nad tým, že môj vnuk sa chce stať svedkom niečoho takého prišerného, ako je verejná poprava. Sám si mi tu prednedávnom plakával na kolenách, že sa bojíš toho besnenia, o ktorom sme doteraz len počuli z úst pocestných. A keď k nám došlo, necháš sa strhnúť davom a ideš si tam pokojne, ako keby si šiel na predstavenie komediantov. Toto nie je divadlo! Je to naozaj! Bojím sa, že sa to môže stať každému. Aj tebe. Hlavne tebe!“ Starček sa unavil po takej dlhjej reči a klesol na peň, ktorý používali ako stoličku.

Vnuk k nemu priskočil a podal mu nádobu s vodou. Starký ho odmietol. Vložil si hlavu do dlaní a oddal sa spomienkam na časy, keď bol lepší život.

Mladý muž si uvedomil, že tam je zbytočný, tak sa pobral do mesta. Mal pred sebou dlhú cestu, nechcel sa zbytočne zdržovať. Ani jeho rodičia nesúhlasili s tým, že si chce pozrieť popravu, ale zakázať mu to nemohli. Bol skoro dospelý.

Cestou si pohvizdoval pesničky, ktoré ho naučil starý otec ako menšieho. Bol to jediný zvuk nesúci sa okolím.

Mládenec si sprvu nevšimol, že stromy, ktoré väčšinou spievali svoje piesne s vetrom, taktiež stíchli. Vtáčiky onemeli, drobná zver sa skryla v dierach stromov a v norách – tíško trúchlili nad týmto dňom.

Až keď mu les zredol pred očami, pesnička na perách doznela, zastavil sa šuhaj a započúval sa do ticha.

Čo sa to deje? povedal si sám pre seba a poobzeral sa. Pohľadom zablúdil na bezoblačnú oblohu, potom mu zrak sklúzol na koruny stromov a skončil na tráve. Kde sú zvieratá, prečo nepočuť zvuky lesa? Praskanie dreva, bzúčanie hmyzu, šumenie lístkov... niečo.

Ako sa tak obzeral, zacítil, že ho niekto sleduje. „Je tam niekto?“

Nikto mu neodpovedal, nikoho nezahliadol. Zavrel oči a spomalil dych. To sa mu určite iba zdá. Istotne je vyčerpaný z horúčavy. Keď však otvoril oči, zistil, že nebol sám. Díval sa do tmavohnedých očí.

Srdce sa mu prudko rozbúšilo, slová mu uviazli v hrdle. Naprázdno otváral ústa, točila sa mu hlava a po tvári mu stekali kropaje potu. Chrbtom ruky si ich utrel a zvalil sa na zem.

Pred ním stál prízrak ženy. Nemo naňho hľadel.

Žena mala krásne dlhé vlasy vo farbe pšenice. Na pohľad vyzerali neučesane, divoko, no keď sa zapozeral lepšie, všimol si v nich drobné kvietky. Takto nosievať vlasy nebolo miestnym zvykom. Väčšina mladých dievčat si ich plietla do vrkočov. Mládenca upútala aj jej tmavá a hebká pleť, taká odlišná od tunajších tvári.

Deva mala na sebe jemné ľanové šaty, aké nosievali predkovia v dávnej minulosti. Pokrývali ich zvláštne znaky a ornamenty. Také sa už dnes nevideli, no kedysi ich mali ľudia vyšíte na oblečení a podľa toho sa dalo určiť, ku ktorému kmeňu či rodu patrili.

Dnešné ženy nosili dlhé sukne, bavlnené košele a živôtky. Stará mať ich šila doma a on ju často pozoroval pri práci.

„Kto si?“ vykoktal. „Odkiaľ si? Ešte som ťa tu nevidel. Môžem ti pomôcť?“

Žena naznačila rukou, aby ju nasledoval. Opantany jej zvláštnym zjavom, hnaný vlastnou zvedavosťou ju nasledoval. Šli spolu cez tichý les,

nevedel ako dlho ani kam. Postupovali stále hlbšie, vzdal'ovali sa od mesta aj od časti lesa, v ktorej prebývali s obyvateľmi.

Zastavili sa pri jaskyni. Hoc si mladík myslel, že pozná všetky zákutia lesa, mýlil sa.

Deva ho bez slova vtiahla do prítmia medzi kamennými stenami. Aj napriek tomu, že sa ho dotýkala, nemal pocit, že ju naozaj cítil. Radšej sa odtiahol, bolo mu to nepríjemné.

Horúčavu vystriedalo príjemné vlhko a chládok. No nebol pripravený na výjav, ktorý ho tam čakal. Na zemi ležala vlčica s tromi vláčkami, ktoré sa pokojne krmili matkiným mliekom.

Radšej odstúpil. Nebol si istý tým, čo spraví zviera. V hociktovej chvíli po ňom mohlo skočiť, neubránil by sa.

„Prečo si ma sem priviedla?“ spýtal sa devy, ale tá sa medzitým vytratila. Pohľadom prečesal jaskyňu, ale nikde jej nebolo. Iba vlčica pozerala mládenkovi do očí. Nevrčala ani necerila zuby.

Mládenec sa trochu upokojil, azda mu predsa len neublíži. Pomaly cúval k východu. Spravil sotva dva kroky, keď vlčica zavrčala. Zastavil sa. Keď sa upokojila, opäť urobil krok dozadu a vlčica ho zase varovala.

Asi nechce, aby som odišiel, ale čo budem robiť? pomyslel si.

Ubehla celá večnosť. Znepokojoval ho každý nepatrný zvuk. Na zem kvapkala voda. Mláďatá ďalej cicali mlieko a popritom slastne mľaskali. Už-už to nevydržal a rozbehol sa von, keď vtom sa ozvalo slabé zamrňčanie.

Vzlyk ľudského dieťaťa.

Mláďatá prestali jesť, matka sa postavila a odhalila dieťa prikryté kožušinou. Očkami blúdilo okolo seba a ústočkami hľadalo niečo na jedenie. Keď nič nenašlo, spustilo silný krik, ktorý sa odrážal od stien.

Vlčica sa naklonila k dieťaťu a nakrmila ho vlastným mliekom. Mládenec nebol schopný slova ani činu. To, čoho bol svedkom, mu vyrazilo dych. Žeby ho oklamala myseľ? Z horúčavy predsa nejeden potratil rozum.

Keď vlčica nakrmila dieťa, pristúpila k mládenkovi, olízala mu ruku a ňufákom ho postrčila dopredu.

Nesnívam. Čupol si a zodvihol dieťa z peľochu. Odkryl kožušinku a zistil, že je to chlapček. Dieťa určite nebolo novorodeniatko, mládenec odhadoval, že malo mesiac, nanajvýš dva, viac určite nie.

Pozrel sa na vlčicu. Spokojne vyšla z jaskyne a vlčatá odcupkali za ňou. S dieťaťom na rukách ju nasledoval.

Možno to bol prelud, možno to bolo naozaj, ale pri najbližšom strome opäť uvidel dievčinu v starodávnych šatách. Pery sa jej stáčali do letného úsmevu. No niečo na nej bolo iné. Chvilku mu trvalo, kým si uvedomil čo.

Už nemala oči tmavohnedé, ale žiarivé modré.

Medzitým na námestí

V meste sa zhromažďovali zvedaví ľudia. Ani jeden z nich zatiaľ nevidel popravu na vlastné oči. Zo všetkých kútov sveta sa k nim niesli zvesti. O mučení a následnom upaľovaní, topení a vešaní. Za obeť padali hlavne mladé ženy, no nešetrili ani mužov, deti či starcov. Len mestečko v doline a blízke okolie bolo doteraz od takýchto ohavností oslobodené. K nim sa pohroma zvaná inkvizícia nedostala, sťaby sa im nad hlavami vznášala akási neviditeľná ochrana. Kým inde zúrili choroby alebo tiekla otrávená voda, tu bolo všetko v najlepšom poriadku. Dobré časy sa však pred mesiacom skončili.

Popravu naplánovali na pravé poludnie, no nikto nebol schopný pracovať v tejto horúčave. Ani kat nie. Preto celú „slávu“ preložili na večer.

Keď nemilosrdné slnko sadlo za hory, z väznice sa k námestiu vydal povoz ťahaný starým hnedým konikom.

Mladá žena sa pridržovala mreží voza, nebojovala so svojim osudom. Kým navonok sledovala cestičku pokojným pohľadom, vo vnútri vries-

kala, prosila neviditeľných o pomoc. Do očí sa jej tlačili slzy, ale nechcela, aby ju tí, ktorí všetko môžu, na poslednej ceste videli uplakanú a zlomenú. Ovládla plač.

Špinavé, kedysi nádherné čierne vlasy sa jej lepili k vychudnutej tvári. Jediné, čo zostalo z jej pôvodnej krásy, boli hlboké tmavé oči, ešte nedávno naplnené nádejou a láskou, teraz pokorne čakajúce na smrť.

„Staň sa vaša vôľa,“ vravela v duchu neviditeľným bytostiam, no nech si dodávala odvahy, koľko chcela, nedarilo sa jej.

I cez nesúhlas s rozhodnutím vrchnosti sa zišlo na námestí veľa ľudí. Nepriviedla ich zvedavosť, skôr otupenosť a jednotvárnosť posledných dní. Mlčky sa prizerali na prichádzajúci voz s obvinenou a do duší sa im vkrádal strach.

Viem, že je nevinná, ale čo teraz robiť, keď tí, ktorí všetko môžu, takto rozhodli? uvažoval jeden.

Čo ak niečo poviem a skončím na hranici s ňou? obával sa druhý.

Ludia, ktorí doteraz žili obyčajnými životmi, mohli prvýkrát pocítiť nielen krutosť horúčav, ale aj to, ako zneužívali moc vyššie postavení.

Koník sa pred hranicou zastavil. Dvaja muži vytiahli z voza obvinenú. Nie drsne a bezcitne. Viedli ju s takou jemnosťou, akoby ju sprevádzali do svadobnej lôžky.

Žena sa nechala vyvieť po výzgjajúcich schodoch. Nohy sa jej podlamovali, ale chlapi ju držali pevne. Rozmýšľala nad útekem. Možno by sa jej to aj podarilo, ľudia by jej pomohli. Ale čo by tým dosiahla? Ako ďaleko by ušla?

Tí, ktorí všetko môžu, by ju sledovali na kraj sveta. Nikde by pred nimi nebola v bezpečí. Nechcela ohroziť nevinných.

Aj preto sa podvolila. Muselo to tak byť. Videla to vo svojich snoch. Myslela si, že keď vie, čo ju čaká, nebude sa báť. Nepocíti strach ani bolesť. Sľubovala si, že mu ukáže, aká je statočná, že jej ducha nezlomí. Ale opak bol pravdou.

Bála sa... tak veľmi sa bála.

Na rukách jej utiahli povrazy a z očí sa jej vykotúľali slzy. Predsa len bola obyčajným človekom, hoci on ju nazýval inak.

Ešte aj teraz k večeru horel vzduch. Kat, ktorý pristúpil s horiacou pochodňou k hranici, mal pocit, že sa mu šaty pripiekli k telu. Pod maskou sa mu zbieral pot, štekľil ho na fúzoch aj vo vlasoch.

Potom sa k žene postavil muž a povedal: „Súdna stolica ťa uznala vinnou z praktizovania čarodejníctva, z paktovania s diablom, z úkladnej vraždy a...“

Prestala ho vnímať. Jej oči hľadali medzi toľkými tvármi len jednu osobu, ktorú teraz potrebovala vidieť. Márne. Buď tu nebol, alebo sa dobre schoval.

Zdvihol sa slabý vetrík a ľudia si konečne vydýchli.

„... a preto ťa odsudzujeme na smrť upálením. Očistíme tvoju hriešnu dušu v plameňoch. Kat, konaj si svoju povinnosť.“

Len čo muž dopovedal, priložil kat pochodňu k hranici a ozval sa ohlušujúci úder. Všetci sa obzreli. Okenice na domoch sa postupne otvárali a zatvárali. Odnikiaľ sa prihnalo vetrisko a na námestí zrazu poletovalo všetko, čo nebolo prikované alebo inak pripevnené k zemi.

Zúrivý víchor vyvracal stromy s koreňmi. Medzi ľuďmi nastala panika. Pobehovali, narážali do seba, padali na zem a stúpali po sebe. Obloha stemnela, slnko sa schovalo za ťažké mračná. Vietor zahasil oheň na hranici.

Mladá žena priviazaná ku kolu všetko uprene sledovala. Dav si ju nevšimol, až na jedného jediného muža odhodlaného spraviť, čo treba. Postrehol jej pohybujúce sa pery. Zahľadel sa do jej čiernych očí. Tento pohľad poznal veľmi dobre. No nedal sa ním zmiast', teraz už nie.

Polial hranicu petrolejom. Vedľa schodov našiel katovu vyhasnutú faklu, vzal si ju a vbhol do najbližšieho domu. Privrel okenice pred silným vetrom, sadol si pred kozub a zavrel oči.

V hlave sa vracal k spoločným sedeniam s ňou. Už to dlho nerobil, musel si pripomenúť jej slová. „Tak ako ja dokážem ovládať vietor, teba poslúcha oheň. Vytesni z hlavy nepotrebné veci a sústreď sa na iskierku v tvojom srdci. Nájdí ju, dostaň von a svet zahorí jasným plameňom.“

Opäť raz poslúchol jej slová. Vypudil z mysle myšlienky okrem jedinej. Okrem myšlienky na oheň. Začalo to ako slabé teplo, ktoré sa vytváralo okolo jeho srdca. Postupne sa rozlievalo do celého tela. Horela mu tvár. Keď si myslel, že to už viac nevydrží a vzdá sa, vypustil to zo seba von.

Otvoril oči.

Na fakli v jeho rukách veselo poskakovali iskričky. Usmial sa a rukou prešiel ponad ňu. Rozhorela sa.

Vybehol von. Uhýbajúc sa letiacim predmetom priskočil k hranici a zapálil ju. Okamžite vzplanula.

Ženu vytrhlo náhle teplo z rozhovoru s neviditeľnými bytosťami, ktoré jej v tejto ťažkej chvíli prišli na pomoc. Vietor akoby šibnutím prútika utíchol. Horúčava vókol nej bola čoraz neznesiteľnejšia. Podupávala nohami, no nebolo to nič platné. Oheň sa dostal vyššie a pálił jej kúsky šiat, ktoré už skoro nič nezakrývali. Žena chcela kričať, ale namiesto kriku sa jej do úst dostal dym. Dusila sa. Pálilo ju v krku a plamene jej spôsobovali ukrutnú bolesť na nahom tele.

Priala si, aby jej duša čím skôr opustila telo. Lenže to ju nechcelo pustiť. Nerozumela tomu. Už dávno mala upadnúť do oslobodzujúceho bezvedomia.

Vtom priniesol z diaľky vánok hlas jej starej mamy: „Nesmieš myslieť na smrť, ale na život.“

Po jej slovách sa upokojila. Prestala sebou šklbať a poddala sa tomu, čo pomaly prichádzalo. V spomienkach sa vracala k dňom, keď bola naozaj šťastná. Keď sedela uprostred poľa a rozprávala sa so zvieratami. Keď liezla po stromoch a behala po lese. Keď sa naplno oddávala láske.

Spomenula si aj na svoje stratené dieťaťko, ktoré pre túto chvíľu bolo, našťastie, v bezpečí.

Vzhladla od plameňov, ktoré jej pohltili nohy, a vtedy ho zbadala. Bol jediný, kto ostal na námestí a sledoval horiacu hranicu. V ruke držal fakľu a jeho nádherné zelené oči, ktoré tak dôverne poznala, zastieral akýsi závoj. Za ním sa mihalo pár tieňov.

Teraz sa závoj začal postupne dvíhať a tieňe zrazu zmizli. Mladý muž sa akoby prebral z dlhého spánku.

V tej chvíli si uvedomil, čo sa stalo. Kýval hlavou zo strany na stranu, nemohol uveriť tomu, čo urobil. Hodil fakľu na zem a rozplakal sa. Žena sa naňho usmievala. Vedel, že ten úsmev patrila iba jemu.

Mala by sa hnevať, nadávať mu, preklínať ho. Nevedel, či by sa cítil lepšie, ale patrilo by mu to. V jej očiach videl celý svet, a hoc jej telo bolo spálené, mäso uškvažené, v srdci cítil jej nekonečnú lásku.

Za jeho chrchtom sa ozval ohlušujúci výbuch a plamene zachvátili skoro celé mesto. Vtedy ťažké mraky zmizli a objavila sa hviezdna obloha.

„Jedného dňa si ťa nájdem!“ kričal do plameňov, no nebol si istý, či jeho hlas doletel až tam, kam odišla jej utrápená dušička.

Skočila do rieky času, ktorá si pokojne plynula ďalej.

PRVÁ ČASŤ

PRÍTOMNOSŤ

Otvorila oči a poobzerala sa okolo seba. Pomaly sa posadila na posteli a skontrolovala budík. Vždy sa zobudila päť minút pred zvonením. Bola presnejšia ako jej hodinky.

Z postele zamierila rovno do kúpeľne. Vytiahla zubnú kefku, vytlačila na ňu mňajúcu sa pastu a začala si umývať zuby. Zahľadela sa na seba do zrkadla. Včerajši mejkap mala rozmazaný. Z práce prišla neskoro a bola neskutočne unavená. Len tak-tak došla do postele. Spala presne štyri hodiny. Ako každý deň.

Keď si doumývala zuby a zmyla zvyšky mejkapu, preľakla sa vlastného odrazu. Nespoznávala svoju skutočnú tvár. Nedostatok spánku a silné líčenie si vyžiadali svoju daň. Pod hnedými očami sa objavili obrovské kruhy a na niekoľkých miestach jej svietili červené vyrážky.

Mala by som navštíviť kozmetický salón, usúdila. Ale kde vziať na také taľafatky čas? V práci teraz zažívali frmol. Zamestnávateľ sa nemohol sťažovať na nedostatok zákaziek v čase krízy. Z každej strany počúvala, aké to majú iné firmy ťažké, že všetko ide dole vodou, nie sú peniaze a podobne, oni stále mali čo robiť.

Pracovala ako finančná poradkyňa. Navrhovala krachujúcim firmám, ako pracovať s požičanými aj vlastnými financiami. Kde ušetriť, kde nešetriť. Ako zvýšiť zisk bez zbytočných výdavkov. Prepustiť zamestnancov či prijať nových. Tabuľky, tabuľky a zas len tabuľky.

Vypracovala niekoľko možností riešenia problémov a jej šéf ich potom referoval klientom. Ona pracovala, on jej prácu prezentoval. Na verejnosti však bol za hviezdu iba on. Neprekážalo jej to, kým sa jej na výplatnej páske ukazovala štvormiestna cifra.

Začala si nanášať novú vrstvu mejkapu. Zakrúžila štetcom v púdri a uprene sledovala svoje orieškovohnedé oči v zrkadle. Vlastný pohľad ju stále viac priťahoval, akoby zrazu hľadela do cudzích očí. Vnárala sa do

nich hlbšie, zrazu mala dojem, že kamsi padá. Jej telo zostalo v kúpeľni, no jej vnútro sa strácalo v neznáme.

Akoby letela ponad les, cez jaskyňu. Niekde v diaľke sa niesol výkrik ženy. Najskôr si myslela, že ju klamú uši, potom sa jej však zdalo, ako keby to bol jej vlastný výkrik. Zaštípalo ju v hrdle. Lapala po dychu a hádzala sebou ako ryba vyvrhnutá na breh. Chcela sa chytiť za krk, no niečo jej držalo ruky. Panika sa v nej stupňovala. Pokúsila sa vykríknúť, ale nešlo to. Prestala sebou metať a poddala sa čiernym krídlam smrti, ktoré ju nemilosrdne objali.

Bolesť a oheň vystriedalo príjemné pohojdávanie sa na vlnách. Rytmický šum vody jej prinášal vytúžený pokoj a liečil umučenú dušu. V diaľke zbadala žiaru a rieka ju unášala priamo do nej. Čím bola bližšie, tým sa tok zrýchľoval. O chvíľu ju už oslepilo silné svetlo, narazila si hlavu.

Ako prvé si uvedomila, že opäť môže dýchať. Nasala do seba toľko vzduchu, koľko jej pľúca dovolili. Otvorila oči a zahmleným pohľadom dezorientovane skúmala okolie. Svet sa otočil hore nohami... *Nie*, došlo jej. Ležala na dlážke v kúpeľni. Okolo nej sa povalovali šminky a vatové tampóny. V hlave jej rezonoval cudzí, ale pritom taký známy mužský hlas: „Jedného dňa si ťa nájdeme...“

Srdce jej búšilo ostošesť a hlavu jej išlo roztrhnúť od bolesti. Pre istotu sa ešte raz poobzerala okolo seba a chytila sa aj steny, aby sa presvedčila, že už nie je v plameňoch ani vo vode.

Pozviechala sa a opäť sa pozrela na seba do zrkadla. Tentokrát na ňu hľadeli jej vlastné oči z unavenej a sinavej tváre.

Pozbierala šminky zo zeme a dala sa do poriadku.

Je to následok stresu. Potrebujem dovolenku, pomyslela si. Kedy ju mala naposledy? Pred dvoma rokmi? Pred tromi? Asi si vyberie pár dní a skočí za babi na dedinu. Musí si trochu odpočinúť, inak sa zblázni. Niekde čítala, že nedostatok spánku a priveľa stresu spôsobuje halucinácie, dokonca

kolaps. Rozhodla sa, že s poriadnym oddychom začne už dnes. Príde z práce skôr a dospie zameškané mesiace.

Dokončila si mejkap a svojej mŕtvolnej tvári dodala život. Znovu sa ubezpečila, že je to ona a venovala si letmý úsmev.

Zazvonil jej mobil. Budík si nastavila aj o dvadsať minút po prvom zvonení. Pre istotu, aby ani náhodou nemeškala do práce. Za tých desať rokov neprišla neskoro ani raz.

Prebehla do spálne vypnúť protivný zvuk. Hodila si mobil do kabelky, vytiahla si nohavicový kostým a obliekla sa. Pri obliekaní si zapisovala do hlavy, na čo nesmie zabudnúť. *Beriem si posledný kostým. Podlaha v kúpeľni vyzerá ako po detskej oslave. Už si nemám čím umývať zuby. Musím zavolať svojej upratovačke, nech mi príde dať do poriadku byt.*

Ešte párkrát si to v duchu zopakovala. Mala problém s krátkodobou pamäťou. Príliš veľa práce jej zamestnávalo myseľ natoľko, že sa do nej nič iné nezmestilo.

Raz za mesiac zavolała kamarátke a tá jej prišla poprat', ožehliť, doplniť zásoby. Bola to slobodná mamička na úrade práce. Chodievala z času na čas upratovať cudzie byty, aby si privyrobila.

Pripravená do práce zamkla vhodové dvere a bežiac po schodoch na parkovisko rýchlo vyťukala správu do mobilu: „*Dnes je voľný byt. Potrebujem ho dať do poriadku. Prosím, nezabudni na zubnú pastu. Ďakujem.*“ Odoslala ju akurát vtedy, keď zastavila pri svojom aute. Nasadla a vyrazila.

Pokiaľ sa počas jazdy do práce nedostala do zápchy alebo neostala niekde zaseknutá pre dopravnú nehodu, svoje auto parkovala v podzemnom parkovisku presne o dvadsať minút po odchode z domu. Dnes bol jeden z tých šťastných dní, keď jej nikto zbytočne neuberal drahocenné minúty. V sobotu boli prázdne cesty a parkovisko takisto. Na svojom obvyklom mieste pri výťahu stálo len šéfovo čierne auto a neďaleko bolo ešte zopár

áut kolegov, ktorí tiež nemali v sobotu nič lepšie na práci, než sedieť za počítačom a spracovávať tabuľky.

Vo výťahu stlačila päťku. Ranný zážitok jej už takmer z hlavy vytlačila správa, ktorú musela odovzdať šéfovi.

Práca v sobotu mala svoje výhody – málo ľudí, nikto ju nebude otravovať. Mohla si vyzuť nenávidené lodičky, dať si notebook na nohy, tie si vyložiť na stôl a pracovať vo voľnejšom tempe ako počas týždňa. Objednať si pizzu a zjesť ju priamo v kancelárii.

Presne to aj spravila. V pohodlnej polohe sa ponorila do práce s horúcou kávou po ruke. Dlhو jej ale táto pohoda nevydržala, pretože ju vyrušilo zvonenie mobilu.

Musím si stíšiť zvonenie, inak zinfarktujem, pomyslela si, keď sa pozrela na displej.

Ach bože, prečo práve dnes? Žolka bola jedna z mála kamarátok, ktoré jej ešte ostali. Poznali sa skoro celý život. Samozrejme, poznala aj mnoho iných ľudí, ale pre svoj životný štýl postrácala kontakty. Nemala čas na ľudí, na ich prízemné problémy alebo na nezmyselné klebetenie. Jedine Žolka jej zostala verná. Mala ju rada, ale práve teraz na ňu nemala chuť ani čas.

Určite mi volá pre nejakú somarinu... Prevrátila oči.

Mobil drnčal a drnčal. Nakoniec s povzdychom prijala hovor. „No čo, horí?“

„Aj tebe prajem krásny deň. Horelo včera, ale už to uhasili. No myslím, že tebe by to aj tak bolo jedno, kým by ti nehorel notebook. Kde si?“

„Kde asi, v práci,“ odpovedala znechutene. Trápne otázky, kde by asi bola? V posteli ako ostatní leniví, zbytoční ľudia?

„V sobotu na obed? To ti nedajú voľno ani cez víkend? Ved' aj na Vianoce si robila, to nie je fér.“

„Aký obed? Ved' je skoro ráno, len teraz som prišla do práce.“ Zrak jej sklúzol na hodiny v notebooku. Ukazovali 13:30. Ani si neuvedomila, ako ten čas letel. Trochu ju to vyviedlo z miery. „Aha... máš pravdu. Už je pobebe.“ Akoby si to práve uvedomilo aj jej telo, v bruchu jej zaškvfkalo. Na pizzu zabudla.

„Pozývam ťa na obed. Akurát sa nachádzam na námestí, o chvíľu som pred tvojou prácou a počkám ťa v reštaurácii oproti. Oki?“

„Joj, Žoly, mám veľa práce...“ No v tej chvíli jej žalúdok tak zaprotestoval, že to bolo počuť na druhej strane linky.

„Až tu počujem, že umieraš od hladu. Za štvrt'hodinku nech si dole! Objednám ti jedlo.“

„Žiadne tie tvoje vegetari...“

Žola dávno zložila.

Dokončila teda ďalšiu tabuľku, obula sa a konečne sa vyšuchtala z kancelárie. Cestou k výťahu strčila hlavu do riaditeľovej kancelárie.

„Idem na obed,“ zahlásila. Ten jej od stola zamával na znak súhlasu a pokračoval vo svojej práci. Vo výťahu si dvakrát silne zívla, únava bola citel'ná. Keď došla do reštaurácie, Žolka tam už sedela.

„Meškáš,“ povedala s úsmevom, keď ju vybozkávala na líca.

„Ved' len teraz sme dohovorili.“

„Pred hodinou, ale čo už. Pri tebe som zvyknutá.“

„Objednala si niečo?“

„Neboj sa, už o chvíľu ti to donesú. Jedlo ti bude chutiť. Kuchár je môj veľmi dobrý kamarát, ešte ani raz ma nesklamal.“

„Budem veriť tvojmu úsudku. Som taká hladná, že by som zjedla aj koňa s kopytami.“

Žolka sa nad jej vyjadrením pousmiala a zamávala rukou. „Dobre, dobre, dost' o jedle. Neprovokujme tvoj prázdny žalúdok. Niečo tu pre teba mám.“ Vytiahla z kabelky pekne zabalený darček a podala jej ho.

„To mám za čo?“

„Všetko najlepšie k narodeninám!“

„Narodeniny mám v septembri.“

„Pozerala si sa už do kalendára, aký je mesiac, alebo si taká zažratá do práce, že ti to ušlo?“ Žola sa na ňu nechápavo pozerala. „Ak nespomalíš, život ti utečie medzi prstami. Máš tridsaťjeden rokov, síce možno dobre rozbehnutú kariéru, ale tvoj súkromný život...“

„Počkaj, počkaj. Mám tridsať. Nepridávaj mi rok, hej? Keď už mi blahoželaš dopredu.“ Konečne si od nej zobrala darček a zatiaľ čo ho rozbaľovala, doniesli im jedlo. „Vonia to výborne. Ďakujem,“ povedala čašníčkovi. Spolovice rozbalený darček poputoval do kabelky a pustila sa do jedla.

Žola pokývala hlavou na znak nesúhlasu. „O čom to, prosím ťa, hovoríš? Tridsať si mala minulý rok. Veď si to oslávila za veľmi zvláštnych okolností. Zabudla si?“

„Čo? To už fakt prešiel ďalší rok? Myslela som, že začína leto. Chcela som si vybrať dovolenku, ísť k babi na chalupu... Ale september? Skutočne?“ Začudovala sa nad tým, ako rýchlo jej prešiel čas, a medzitým hltavo jedla. Chutilo to fajn, nech to bolo, čo to bolo.

„Dievča zlaté, plano skončíš. Vieš o tom, že tá moja kočka už má šesť rokov? Akurát začala chodiť do školy. Oslavovali sme na záhrade a volali sme ťa. Ale mala si veľa práce. Pochopili sme to. Ibaže to, že si zabudla na svoje narodeniny, je už o niečom inom. Prosím ťa, zober si dovolenku, babi sa poteší, ak za ňou dôjdeš.“

„Naozaj mám tridsaťjeden?“ spýtala sa nahlas skôr sama seba ako Žolky. Vzápätí však pokrútila hlavou. „Nestíham si už zobrať voľno. Teraz sa nám nahrnie množstvo zákaziek. No nič, môžem sa tešiť na Vianoce...“

„Haha, sranda. Za posledných desať rokov si Vianoce strávila v práci. Bola si tam sama, samučičká, ešte aj riaditeľ bol doma s rodinou.“ Stačil jej jeden pohľad na Žolku, aby vedela, že týmto smerom by nemala pokračovať debata. „Iba tým chcem povedať to,“ tlačila na ňu, „že si ani neuvedomíš a máš päťdesiat. Žiadnu rodinu, nič za sebou.“